उर्वशी ॥ चित्रलेखां परिष्वज्य सकरुणं ॥ सहि मा खु मं विसुमरेसि ।

चित्रलेखा ॥ सस्मितं ॥ वअस्सेण संगदा तमुं मए एव्वं ञाचिदव्वा ।

॥ इति राजानं प्रणम्य निष्क्रान्ता ॥

विदूषकः । दिट्ठिआ मणोरहसिद्धीए वड्ढदि भवं ।

राजा । इमां तावन्मनोरथसिद्धिं पश्य ।

सामन्तमौलिमणिरञ्जितपादपीठ-
मेकातपत्रमवनेर्न तथा प्रभुत्वं ।
अस्याः सखे चरणयोरलक्तकाक्त-
माज्ञाकरत्वमधिगम्य यथा कृतार्थः ॥ ६० ॥

उर्वशी । णत्थि मे वाआविल्लवो अदो अवरं मन्तिदुं ।

राजा ॥ हस्तेनावलम्ब्योर्वशीं ॥ अहो । अविरुद्धसंवर्धनमीप्सितलम्भानां । यतः

पादास्त एव शशिनः सुखयन्ति गात्रं
बाणास्त एव मदनस्य मनोऽनुकूलाः ।
संरम्भरुक्षमिव सुन्दरि यद्यदासीत्
त्वत्सङ्गमेन मम तत्तदिवानुनीतं ॥ ६१ ॥

उर्वशी । अवरद्धम्हि चिरआरिआ महाराअस्स ।

राजा । मा मैवं ।

यदेवोपनतं दुःखात्सुखं तद्रसवत्तरं ।
निर्वाणाय तरुच्छाया तप्तस्य हि विशेषतः ॥ ६२ ॥

49